

Иванчо не рисуваше само мишки, а още и котки, кжщички, стадо съ овчари и др. Той се опита да изобрази и ангели, ала не сполучи: ангелитѣ излизаха смѣшни, не красиви и повече приличаха на Иванчовитѣ приятели Стефанъ и Коста.

Тѣзи негови приятели не еднажъ го гледаха като рисува и се очудваха, като разгледаха работата му.

Единъ пжтъ тѣ дойдоха при Иванча съ особна радостъ.

— Ванчо! Ванчо! — викаха тѣ още отъ далечъ. — Да знаешъ какво ти носимъ! . . .

Въ това врѣме Иванчо бѣше въ кжщи и рисуваше на земята Славя разбойника. Току що бѣ нарисувалъ дебѣлия му и голѣмъ носъ.

— Я вижъ, Ванчо, ние имаме тебиширъ! — извикаха Стефанъ и Коста. — Испросихме го отъ шивача! И то нарочно зарадъ тебе, защото знаемъ, че съ него много добръ се рисува по вратитѣ! . . .

Иванчо се зарадва . . . Той отдавна си мечтаеше за тебиширъ, но не знаеше отъ дѣ да го вземе.

— Иди тамъ и нарисувай нѣщо: мишче, или врабче, или пжкъ ангелъ съ крила . . .

Иванчо искаше да изобрази нѣщо сериозно. Той помисли и каза:

— Ще нарисувамъ Николая Угодника.

И тримата се приближиха до вратата и Иванчо се залови за работа.

Слѣдъ нѣхолок минути рисунката бѣ готова. Николай Угодникъ бѣше както по иконитѣ, съ корона на глава, съ малка и закржглена брада, съ вѣнецъ около главата, въ едната си ржка държи Евангелие, а съ другата благославя.

И момчетата, съ затаено дишане, слѣдѣха работата на малкия Иванчо.

Неочаквано тѣ дочуха отзадъ си гласъ:

— Какво правите тукъ!

Момчетата потрѣпнаха, обърнаха се и видѣха старата Мария, по-прѣкоръ „магьосница“. Тѣ се оплашиха. Мария бѣ на видъ много страшна: съ тѣсни очи, изкривенъ носъ, съ три щръкнали, остри като четина, косъма на брадата.

Щомъ видѣ Николая Угодника, Мария се привикна:

— Господи, кой ли е написалъ този светъ образъ?

— Азъ, каза Иванчо,

— Ти ли, ти ли? Ахъ, какъвъ грѣхъ си направишь! Какъ посмѣ да извършишь това, безбожникъ такъвъ! Какъ подигна ржка да нарисувашъ този светъ ликъ? Безсрамнико ниедни, глупаво свинче! . . .

Безъ много да му мисли, дъртата взе тебишира отъ Иванча и изтри съ пристилката си рисунката.

— Грѣхота е момчета да рисуватъ светия. Николай Угодникъ е нарисуванъ въ црѣквитѣ, но не като този образъ; та ти недѣй рисува светии, недѣй, недѣй! . . .

Тя дълго изтриваше образа и се бранѣше отъ момчетата. А Иванчо мислѣше за тебешира, който бабичката му отне отъ ржцѣтѣ.

— Бабо, — каза той, — дай ми тебишира! . . . Азъ нѣма вече да рисувамъ светии. Азъ ще рисувамъ Славя-разбойника. . . Бова Кралевъ. . . и птици отъ горещитѣ страни.

— Какво! Приказки! Измислици! Шеги! И това не бива! . . . И това е грѣхъ! . . . Азъ ще кажа на майка ти за това, та да те натупа хубавичко. . . У васъ ли е майка ти? А?

— Не е, тя отиде да работи. . .

— Кажи ѝ, че довечера ще дойда при нея.

И дъртата си тръгна, като си клатѣше главата съ тритѣ косъма на брадата.

— Вѣщица — каза Коста тихичко. А Иванчо заплака и си влѣзе въ кжщи.

* * *

Тази вечеръ Иванчо се навечеря рано-рано съ хлѣбъ и краставица и си легна. Майка му правѣше нѣщо на масичката. Въ това врѣме дойде дъртата Мария.

— Добъръ вечеръ! каза тя на майката.

— Добъръ вечеръ, бабо! Какво добро ще ми кажешъ?

— Ще ти кажа, ще ти кажа добро. . . Дойдохъ при тебе по работа. Азъ видѣхъ селския говедаръ, стареца Пахомъ. Той ми каза, че търсѣлъ воловарче. Менѣ ми дойде на умъ за твоя Иванъ. Той се скита безъ работа. Я го дай при воловаря: ще си изкара хлѣба.

— Но той е още малъкъ, каза майката.